

עין משפט
ור
מצוה

:ז

מבוי שהוא גבוה פרק ראשון עירובין

מסורת הש"ס

ב' כ"א ב' מ"ב ס"ו מהל'
שבת ה"כז כ"ג כ"ד
עין דברים א' ט"ו ע"ה ח"ה
ס' ע"ה ע"ה ע"ה

במלוואו. כותל אמעני על פני כולו; ונפרצה חצר כנגדו. פתוח
מערב; חצר מוסרפ. לדריעה לא היו כגולותה ונשיעירו בה גיפופין
מכאן ומכאן לפיכך לגבי דידה פתחים ינהיו ולא חסרי עלה בני מבוי
שאינ מבוי אוקר על חצרות הפתוחין לו אבל חצרות אוקרין
כמבוי שהרי דריסת רגליהם עליו
ורשות הרבים נמי לא אקר עלה דחג'
פתוח לו כפתחיה; הו"ל; ומבוי אפור.
קס"ד מדנקט ונפרצה חצר כנגדו
משום דמתיבא כמבוי מפולש ק"א אקר
ליה ולא משום דנפדק לחצר רוב ידוה
מדנקט רחנה אשמעינן דמשום מפולש
לא מיתקר וברחבה ליכא דיורין
ליתמקרו עליה אבל אי הוה כלה לחצר
אקרי עליה ולקמן מפרש טעמיהו.
והיינו דקשיא דרב אדרב בתרמי אי
משום מפולש אי משום הנפק לחצר
ואקרי עליה בני חצר דנפקן המבוי
כמלוואו לרשות האסורה לו: לא ידענא.
ממאן גמיר: דבורא דרעופא. כפר
רעוים: שכלה לרפחה. ורחבה נפרצה
בכותל שכנגדה: אסברא לך. מילמיה
דרב דגמירנא לה מנייה: כאן שיערבו
כאן שלא שיערבו. כלומר האי מבוי

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה גמירנא
וסי' דלמפולש לא מהני למי
אלא. והנה נראה כי
וגמירנא מתקין איך היה
שנ"ב: (ג) בא"ד כלה
לערי רחבה ונפרצה רחבה
כנגדו:

גליון הש"ס

כ"א א"א לא ידענא
עובדא ה"י. לקמן דף ק"י
פ"א כ"ב דף ק"ד ע"ב וס'
דף פ"ב ע"ב: תוס' ר"ח
בעירבו ו"י פ"ב.
נחודשו תבניהו דלא וסי'
לכנון הא לחמת דהסי'
עובדא היה ככלה לאמענ'
רחבה דהא לתקנא ככלה
לערי לרבי אפור וד"ן לא
אלכרסי ר"י ולא מדי ויזון
שקן למח דהיה סכר ר"י
תחלה דשלתענוהו רק
לערי דשלתענוהו ליה חרוב
שהיה לר"ע. ה"ה ה"ה
ר"ח. שהיה עובדא הא
ס' היה ככלה לאמענ' ו'
לערי ע"י: בא"ד רחמי'
בפ"ד כהמ' ונ"י ה"י
כמפולש. וק"ל הא כמו
דהמנה ומת' לא הו'
כמפולש מח' הנימוסין
שלא ה"ה המבוי בלא נפק
מגולאו:

ר"א רב קשיא רב אדרב בתרמי דאמר רב מבוי שנפרץ במלוואו
חצר ונפרצה חצר כנגדו חצר מותרת. דני מבוי לא אקרי
עלה דאין דריסתם עלה ורשות הרבים נמי לא אסרה דלא היו פרצה
יותר מעשר לה היו פתח ומבוי אסור משום פילוש העמוד כמבוי רואה

ר"א רב קשיא רב אדרב בתרמי דאמר
רב ירמיה בר אבא אומר רב "מבוי שנפרץ
במלוואו לחצר ונפרצה חצר כנגדו חצר
מותרת ומבוי אסור ואמאי ליהוי כמבוי
שכלה לרחבה אמר ליה "אנא לא ידענא
עובדא הוה ברורא דרעופא מבוי שכלה
לרחבה הוה ואתא לקמיה דרב יהודה ולא
אצרכיה ולא מידי ואי קשיא משמיה דרב
תיהוי משמיה דשמואל ולא קשיא מידי
השתא דאמר ליה רב ששת לרב שמואל
בר אבא ואמרי ליה לרב יוסף בר אבא
אסברא לך כאן שיערבו כאן שלא שיערבו
רב אדרב נמי לא קשיא כאן ישיעירבו
בני חצר עם בני מבוי כאן שלא שיערבו
ולמאי

כנגדו והיינו דקשיא דרב אדרב בתרמי דאמר רב
ופתח ואסור משום מפולש ורב יהודה סבר דאין אסור משום מפולש
וגראה מבחון וסוה מנפנים אינו נידון משום לפי ופתח. אסברא לך
כאן שיערבו כלומר רב לא אקר מטעם מפולש ולא נקט נפרצה חצר
כנגדו אלא משום שריותא דחצר ר"ע"ג דרבים נכנסין לה ביו ויזון ולא
צו שיערבו כלל מבוי אסור אפילו לא נפרצה חצר משום דנפק
כמלוואו לחצר ולא שיערבו וסבר נראה מבחון אינו נידון משום לפי ופתח
ודוקא נפק כמלוואו אבל אי לא הוה נפק כמלוואו שרי ר"ע"ג דלא
שיערו בו דלמיה רגילה זו כדאמר ונפרץ משמע דלמיה רגילה זו
הוה אין דלמיה רגילה רגילה נכנסת לתוך חצר ונפרץ חצר כנגדו
בו אע"פ דלא הוה כמלוואו אלא אי נקט הכי לא הוה קמ"ל רב מדי דכיון
דפתח גמור הוה שפיעטא דלא ארו רבים ומבטי מתימחא אי נמי לא
הוה מני למינקט פתוח לחצר דאע"פ דרגילה זו הוה שרי האולף ולבני
חצר יש להם דרך לה"ה"ר בלא מבוי כגון וו כופין אוחזי על מדת קדוש:
כדלמתיק נמי שהוללוהו (לקמן ד' ט"ז). בני חצר שנין עני מנוחות:
ב' בעירבו קמ"פאני ברב יוסף. דהיינו כלה לאמענ' רחבה ורב
יוסף מפרש מילמיה דרב יהודה הא דאמר אין לרץ
כלום ומירון דכאן בעירבו לא מירנו כימי רב יוסף וסבר רב יוסף
דנראה מבחון לרב משום לפי כס"ד מעיקרא אליבא דרב ופי' ופי' ופי' ופי'

כנגדו והיינו דקשיא דרב אדרב בתרמי דאמר רב
ופתח ואסור משום מפולש ורב יהודה סבר דאין אסור משום מפולש
וגראה מבחון וסוה מנפנים אינו נידון משום לפי ופתח. אסברא לך
כאן שיערבו כלומר רב לא אקר מטעם מפולש ולא נקט נפרצה חצר
כנגדו אלא משום שריותא דחצר ר"ע"ג דרבים נכנסין לה ביו ויזון ולא
צו שיערבו כלל מבוי אסור אפילו לא נפרצה חצר משום דנפק
כמלוואו לחצר ולא שיערבו וסבר נראה מבחון אינו נידון משום לפי ופתח
ודוקא נפק כמלוואו אבל אי לא הוה נפק כמלוואו שרי ר"ע"ג דלא
שיערו בו דלמיה רגילה זו כדאמר ונפרץ משמע דלמיה רגילה זו
הוה אין דלמיה רגילה רגילה נכנסת לתוך חצר ונפרץ חצר כנגדו
בו אע"פ דלא הוה כמלוואו אלא אי נקט הכי לא הוה קמ"ל רב מדי דכיון
דפתח גמור הוה שפיעטא דלא ארו רבים ומבטי מתימחא אי נמי לא
הוה מני למינקט פתוח לחצר דאע"פ דרגילה זו הוה שרי האולף ולבני
חצר יש להם דרך לה"ה"ר בלא מבוי כגון וו כופין אוחזי על מדת קדוש:
כדלמתיק נמי שהוללוהו (לקמן ד' ט"ז). בני חצר שנין עני מנוחות:
ב' בעירבו קמ"פאני ברב יוסף. דהיינו כלה לאמענ' רחבה ורב
יוסף מפרש מילמיה דרב יהודה הא דאמר אין לרץ
כלום ומירון דכאן בעירבו לא מירנו כימי רב יוסף וסבר רב יוסף
דנראה מבחון לרב משום לפי כס"ד מעיקרא אליבא דרב ופי' ופי' ופי' ופי'

כנגדו והיינו דקשיא דרב אדרב בתרמי דאמר רב
ופתח ואסור משום מפולש ורב יהודה סבר דאין אסור משום מפולש
וגראה מבחון וסוה מנפנים אינו נידון משום לפי ופתח. אסברא לך
כאן שיערבו כלומר רב לא אקר מטעם מפולש ולא נקט נפרצה חצר
כנגדו אלא משום שריותא דחצר ר"ע"ג דרבים נכנסין לה ביו ויזון ולא
צו שיערבו כלל מבוי אסור אפילו לא נפרצה חצר משום דנפק
כמלוואו לחצר ולא שיערבו וסבר נראה מבחון אינו נידון משום לפי ופתח
ודוקא נפק כמלוואו אבל אי לא הוה נפק כמלוואו שרי ר"ע"ג דלא
שיערו בו דלמיה רגילה זו כדאמר ונפרץ משמע דלמיה רגילה זו
הוה אין דלמיה רגילה רגילה נכנסת לתוך חצר ונפרץ חצר כנגדו
בו אע"פ דלא הוה כמלוואו אלא אי נקט הכי לא הוה קמ"ל רב מדי דכיון
דפתח גמור הוה שפיעטא דלא ארו רבים ומבטי מתימחא אי נמי לא
הוה מני למינקט פתוח לחצר דאע"פ דרגילה זו הוה שרי האולף ולבני
חצר יש להם דרך לה"ה"ר בלא מבוי כגון וו כופין אוחזי על מדת קדוש:
כדלמתיק נמי שהוללוהו (לקמן ד' ט"ז). בני חצר שנין עני מנוחות:
ב' בעירבו קמ"פאני ברב יוסף. דהיינו כלה לאמענ' רחבה ורב
יוסף מפרש מילמיה דרב יהודה הא דאמר אין לרץ
כלום ומירון דכאן בעירבו לא מירנו כימי רב יוסף וסבר רב יוסף
דנראה מבחון לרב משום לפי כס"ד מעיקרא אליבא דרב ופי' ופי' ופי' ופי'

כנגדו והיינו דקשיא דרב אדרב בתרמי דאמר רב
ופתח ואסור משום מפולש ורב יהודה סבר דאין אסור משום מפולש
וגראה מבחון וסוה מנפנים אינו נידון משום לפי ופתח. אסברא לך
כאן שיערבו כלומר רב לא אקר מטעם מפולש ולא נקט נפרצה חצר
כנגדו אלא משום שריותא דחצר ר"ע"ג דרבים נכנסין לה ביו ויזון ולא
צו שיערבו כלל מבוי אסור אפילו לא נפרצה חצר משום דנפק
כמלוואו לחצר ולא שיערבו וסבר נראה מבחון אינו נידון משום לפי ופתח
ודוקא נפק כמלוואו אבל אי לא הוה נפק כמלוואו שרי ר"ע"ג דלא
שיערו בו דלמיה רגילה זו כדאמר ונפרץ משמע דלמיה רגילה זו
הוה אין דלמיה רגילה רגילה נכנסת לתוך חצר ונפרץ חצר כנגדו
בו אע"פ דלא הוה כמלוואו אלא אי נקט הכי לא הוה קמ"ל רב מדי דכיון
דפתח גמור הוה שפיעטא דלא ארו רבים ומבטי מתימחא אי נמי לא
הוה מני למינקט פתוח לחצר דאע"פ דרגילה זו הוה שרי האולף ולבני
חצר יש להם דרך לה"ה"ר בלא מבוי כגון וו כופין אוחזי על מדת קדוש:
כדלמתיק נמי שהוללוהו (לקמן ד' ט"ז). בני חצר שנין עני מנוחות:
ב' בעירבו קמ"פאני ברב יוסף. דהיינו כלה לאמענ' רחבה ורב
יוסף מפרש מילמיה דרב יהודה הא דאמר אין לרץ
כלום ומירון דכאן בעירבו לא מירנו כימי רב יוסף וסבר רב יוסף
דנראה מבחון לרב משום לפי כס"ד מעיקרא אליבא דרב ופי' ופי' ופי' ופי'